

Gregor Podlogar

Metafore srca

*Edini prostor, ki je prazen, brez
človekove samote, je tisti, skozi katerega ni šel
nihče.*

César Vallejo

PROMETEJ V SNU

Kdo je pretihotapil tvoje sanje, Prometej?
Kdo je pustil za seboj
ognjene sledi,
ki jih bo prekril pesek časa?
Ali ogenj dogori,
če imaš ogenj v sebi?
Ali s tem postaneš,
kar si si vedno želel?
Jaz jemljem darove,
upiram se, rastem, želim si.
želim si dehtenja vonja
ljubljenе ženske,

nežno, počasi ...
 Odklenil bom nebo,
 prebodeno z močjo
 telesa in misli.
 Čutim, da si vedno blizu,
 čisto blizu.
 Med mano in tabo
 je le še atom svetlobe,
 ki pada
 in ga nihče ne more ustaviti.
 Tvoja Beseda pušča prostor,
 ki je namenjen stvarjenju
 Adama,
 čeprav ti nisi ti
 in jaz nisem jaz.
 Si nič, ko prihajaš,
 ko odhajaš?
 Nimaš svojega imena,
 in ko se vrneš,
 imaš vedno drugo ime.
 Nimaš ust,
 in ko govoriš, si vse.

ZEMLJA

Neolitski grobovi dišijo
po zavezanosti zemlji.

Mogoče smo edini.

Mogoče krog,
stopnica do absoluta,
nima povsod oblike kroga.

Mogoče je nepopolnost
najvišja točka, iz katere rastejo temelji
kozmosa.

Mogoče je misel o začetku
misl konca.

Mogoče si edina,
ki si del mozaika
življenja.

Zemlja, ti si tisto,
kar smo zares izgubili
z bogom.

Zapuščamo tvoje sanje,
zapuščamo svojo
neopazno barvo duše,
zapuščamo akorde,
uglašene v metaforah srca.

ORFEJ

Podariš mi ime,
 podariš mi oči,
 s katerimi gledam svet,
 da bi opazil večnost,
 ki kaplja
 iz tvojih rok.
 Rok, narejenih
 iz besed in not,
 rok nemilosti v milosti.
 Podariš mi sen, da zapišem to,
 česar ne vidim,
 da lahko padem
 v brezno
 vseh zgodb sveta,
 kjer se naselim
 v mislih faraonov,
 kjer zaspim v vetru,
 ki piha v jadra
 Odisejeve ladje,
 kjer postanem pot,
 po kateri hodi Faust.
 Moja podoba,
 Orfej,
 je podoba hieroglifa,
 ki ga veter raznaša
 skozi vse
 pokrajine časa in prostora.